

[Aksel Larsen.]

nogle betragtninger over valutasituationen i almindelighed, om regeringens kriseplan og om, hvad der kan forventes at ske. Jeg har det som mange andre her i salen: jeg er noget forbavset over det, man ønsker fra regeringens side. Man laver stor larm om, at nu truer den valutamæssige katastrofe landet.

Derfor må vi have en kriseplan, og folketinget må ekspres indkaldes til møde, 3—4 uger før det ordinært skulle være trådt sammen. Situationen er så alvorlig, at vi ikke kan vente til begyndelsen af oktober, det skal være nu i september, folketinget kommer ind. Man fremsætter en buket af lovforslag, om hvilke man egentlig i forvejen kunne have vidst, at man ville få svært ved at få dem igennem. Man beder de forskellige partier om at komme med deres ideer om, hvad der kan gøres for at redde valutaen. Det hele går i udvalg, og så trækker sagen i langdrag, og da der er gået en uge, barsler bjerget og føder en mus i form af forslag om at fremme de to mest beskedne, mest betydningsløse lovforslag, medens man ingenting ved om de lovforslags skæbne, der efter den højtærede finansministers frestilling virkelig havde betydning. Enten er situationen ikke, som regeringen har fremsat den, eller også må det gå meget galt, når man handler på den måde.

I debatten her er berørt en artikel, som har været aftrykt i den radikale provinspresse, og som er slået så stort op i „Social-Demokraten“ i København i dag, at den endogså er kommet på spisesedlen, der totalt domineres af de store bogstaver: „Højfinansens som de konservatives og venstres makker“.

Der har allerede været citeret lidt af artiklen, men jeg synes, det er gavnligt at få det væsentlige af artiklen ind i folketings-tidende, og jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at bringe et mere udførligt citat end det ærede medlem hr. Aksel Møllers; det hedder i artiklen:

„I det storpolitiske spil, som i øjeblikket foregår omkring landets valutaproblem, er der ingen tvivl om, at højfinansens har en meget stærk finger med i spillet. Visse pengestærke kredse har både politisk og økonomisk en interesse i at spille imod deres lands velfærd. Det har

i kyndige økonomiske centrer vakt megen forbavelse, at der ikke kommer mere fremmed valuta til landet, og det gisnes på, at højfinansens for at fremme sine særlige formål spekulerer imod landets og befolkningens interesser for at skaffe sig selv fordel.

Det er dette spil, venstre og konservative i disse dage er deltagere i, men på den front skal man ikke vente at finde det radikale venstre. Partiet har taget foringen i et arbejde for at rette Danmarks valutabeholdning op,

Det var en til regeringen!

„og hvis højfinansens fortsat modarbejder landets og de brede lags interesser, vil det sikkert være muligt at finde veje til at bremse dette landsskadelige spil.“

Så vidt den radikale presse, og „Social-Demokraten“ i København, regeringens hovedorgan, er som sagt meget glad ved denne artikel og konkluderer i sin agitation, at det er højfinansens, der er venstres og konservatives makker i det politiske spil. Det er muligt, højfinansens virkelig er det, men hvem er det, der har lavet panikken i dette land? Det må da være regeringen, som kom i begyndelsen af september og sagde: det gælder liv og død for Danmark, hvis folketinget ikke træder sammen omgående. Vi kan ikke vente til oktober!

Hvis der nogensinde har været givet signal til valutaspekulation, så var det virkelig, da regeringen optrådte på denne måde. Dermed mener jeg ikke, som det ærede medlem hr. Aksel Møller mener, at så er valutaspekulationen noget, man må forsvare eller i hvert fald affinde sig med og undskylde, for det er berettiget, at de eksporterende ser på deres egne interesser. Nej, det mener jeg ikke, men jeg mener, at hvis regeringen opfatter situationen som skildret, og når den gav sådanne panikslagne signaler, så burde den have sikret sig, at der kunne handles hurtigt, og så burde den i det mindste træffe foranstaltninger til at hindre de groveste udslag af valutaspekulationen — det er muligt, man ikke kunne forhindre det helt.

Her er jeg nødt til at rode finansministeren ind i debatten på grund af hans tavshed. Under debatten forleden stillede jeg spørgsmålet: Hvad gør man for at hindre spekulationen? Er man ikke opmærksom på, at en væsentlig del af den valuta, danske